

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra KÆRLIGHED

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 75. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang02val-shoot-idm140611310649216/facsimile.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Naar Henrik var Tryllekunstner, sad hun med Tallerkenen, hvori de andre Børn lagde Skillingerne, og hun trak Tæppet fra og for. Hun gjorde altid det ringeste Arbejde; og en Gang, da de spillede Komedie og hun havde spillet saa smukt, at alle Forældrenes Gæster raabte hende frem og kun hende — kom hun træk-kende ud med Henrik i Haanden, og med Graaden i Halsen og højrød i Kinderne raabte hun ud til dem:

— Men det er jo ham, som har skrevet det.

Om Søndagen ved Desserten tog hun ikke Øjnene fra Kagen, mens den blev skaaret for, og naar hun havde mærket sig det største Stykke, pegede hun paa det og hviskede til Broderen:

— Det skal Du ta'e.

Da Henrik var oppe til Eksamen og skulde være Student, vaagede hun om Natten. — Og naar hun saá, hans Hoved begyndte at nikke og falde ned mod Bogen, betvang hun sin egen Søvn, og hun gav sig til at høre ham, og hun lo og fortalte Historier.

Saaledes elskede Ingeborg sin Broder.

Men nu var hun syg, døende. Gigtfeberens forfærdelige Smerter nagede hende, og Gigten havde nærmet sig Hjertet. Der var ingen Lindring for Smerterne. Med Hovedet paa Siden, bleg, laa hun hen, gispende som en lille Fugl.

Det var kun Øjnene, som levede i dette Ansigt. De var tunge, feberbrændende af Lidelser, og naar Smerterne som tusind borende Dolke syntes at ville standse Hjertets Slag i en utrolig Kval, sitrede hendes Læber.

Men hun skreg kun sjældent. Da pressedes Smerteskriget frem fra hendes Læber, hvor Sveden sprang ud, og hun hviskede ganske sagte:

— Vær ikke vred — vel? — men det gør saa ondt.

Og naar Moderen bøjede sig over hende, spurgte hun svagt:

— Henrik er jo ude?

For hun vilde ikke skrige, naar han var der.

Han kom ind ved Sengen, angst, og saá paa hendes